

T. T. G. TARTU TÜTARLASTE GÜMNAASIUMI ÕPILAS- PERE HÄÄLEKANDJA

Nr. 13.

27. mai 1933.

V aastakäik.

Väljaandja: Tartu tütarlaste gümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: Aug. Raud; abi: E. Tooms. Tegev toimetaja: A. Hurt. Toimetuse liikmed: L. Juksaar, E. Kippasto, T. Linde, H. Puusepp, L. Raba. Talituse juhataja: V. Käppa. — Kaastööd võtavad vastu toimetuse liikmed igal ajal. — „T. T. G.“ ilmub iga kuu 1. ja 15. päeval, välja arvatud õppetöö vaheajad. Tellimishind: aastatellijaille 20 senti number, üksiknumbrite tellijaille à 25 senti.

Lõpp ja algus.

Koolitöö viimane päev! Kui selgelt ja lihtsalt kõlavad need sõnad. Nad on kui vasara löök. Ei saa neid mitmet viisi tõlgitseda. Nende olemussisu kõneleb otse halastamatult sellest paratamatust tõsiasiast, et midagi lõpeb ja et midagi algab. Lõpeb väsitav töö ja algab kosutav puhkeaeg. Lõpeb ängistav sund ja algab võluv vabadus. Vajuvad kinni kitsad kooliüksed ja avanevad avarad eluväravad.

Lõpku see, mis lõpeb, hästi ja alaku see, mis algab, veel paremini! Huvasti ja jälleägemiseni!

J. Roos.

Kooli lõpp-päevaks.

On saabunud päev jumalagajatuks, mil ulatame üksteisele sõbralikult käed ja lahkume parimate vastastikuste õnnitluste saatel, mis jäävad hinge kauaks helisema. Lahkumine on hellimaid ja mõjuavaldavaimaid elamusi. Ta silub vanad vahejuhtumid, lepitab ja toob rahuldust ja andestamist. Ühtlasi annavad heatahtlikud lahkumisõnnitlused hoogu uueks tegevuseks, loovad töomeeleolu ja töötahet.

Nii läheme meie, lahkujad abiturientid, parimate lootustega eluavarusesse ja rajame igaüks oma võimete kohaselt teid uute sihtide taotlemiseks.

Siinkohal meenutan suurimas tänutundes

teid, õpetajad-kasvatajad, kes olete oma püsivuse ja hoole abil pakkunud meile võimalusi mitmekesiseks arenemiseks. Teiseks tänan õpilasile, kes on väsimatult töötanud õpilasüritusis, arendades õpilas-isetegevust. Lahkudes soovin veel kõigile neile, kes jätkavad tööd T. T. G.-s, raugemata tööindu. Abiturientidele-kaaslastele soovin optimistlikku ellusuhtumist, et paremini taotella etteseatud sihte. Katsume ligemalt tundma õppida oma ümbrust ja rakendada endid ühiseks hüvanguks.

Sisendagu lahkumishardumus meile kõigile ilusa mälestuse möödunust!

Gerda Virks.

Täna lõpetame.

Täna saadame välja „T. T. G.“ viimase numbril käesoleval õppeaastal.

See aasta on toimetuse töötanud tagasihoiu põhimõttel. Sügissemestril, kui ilmus esimene

funktsioneerivale koolielu üritusele.

Kaastööliste hulgaga ei ole erilist põhjust hiilata ühelgi kooli ajakirjal. Nii ei või „T. T. G.-gi“ konstateerida sel alal just mär-

Aino Hurt,

„T. T. G.“ kauaaegne tegev toimetaja.

Linda Juksaar,

„Kooli elu“ toimetaja 1932./33. õ.-a.

number, esitas toimetuse piiratud, kuid kindla-ilmelise töökava. Sellest on ta pidanud kogu aasta kestel pidevalt kinni, kuigi mõni ala pole leidnud enamasti toimetusest põhjustel sel määral esiletõusmist, nagu oleks toimetuse seda tahtnud näha oma seesmise soovi kohaselt.

Numbrite rohkus ei tõuse paari eelmise aasta määrani. See on sündinud täiesti teadlikult ja puht majanduslikel kaalutlusil — nii lehe enda tulude-kulude bilansseerimise kui ka õpilaste tellimisvõimete huvides. Kui majanduslikud raskused tulevalgi õppeaastal ei kahane (vaevast võib seda küll loota), siis tuleb mõelda veelgi numbrite arvu vähendamisele, mis omakord tagab sisu huvitavuse ja kompaktsuse tõusu.

Toimetuse peab siinkohal alla kriipsutama, et lugejaskond on kohusetruult püsinud neil valvpostidel, mis nad sügisel võtsid endi kaitsta. Üksikuid kõrvalpõiklejaid ju on olnud, kuid need ei suuda muuta üldpilti. Selle eest tänu lugejaskonnale.

Tänu, tõsine tänu ka koolijuhatajale ja Õpilaspere valitsusele, kes on heasoovlikult ja kaasaaitavalt suhtunud „T. T. G.-le“ kui omaette

gatavat aktuaalsust. Ometi on selgi aastal juure sünenud mõningaid innukaid ja tusedamaid kaastöölisi, kes endistega kõrvuti on suutnud hoida vastavas kõrguses lehe taset.

Olgu tänatud need uustulnukad ja endised lehe sisustajad.

Toimetuse ja talituse omavahe-line töö ja läbisaamine on olnud kaugelt harmoonilisem ning sõbralikum kui möödunud aastal, misparast soe käepigistus kõigile toimetuse ja talituse liikmetele.

Kahjuks peame siin mainima, et kooli lõpetamise puhul figureerivad viimast korda toimetuse koosseisus kauaaegsete toimetuse liikmete — tegeva toimetaja Aino Hurda ja veste- ning arvustuseosa toimetaja Terna Linde — nimed, samuti küll värske, kuid haruldast kohusetruu kooli elu osa toimetaja Linda Juksaare nimi. Neile kolmele eriti tõsine tänu nähtud vaeva ja kaasabi eest toimetuse töös.

Veel kord kõigile südamlilik tervitus, kes on töötanud „T. T. G.“ heaks lõppenud tegevusaastal.

Tartu, 27. V 1933.

Peatoimetaja.

Terna Linde,
kauaaegne „T. T. G.“
toimetuse liige.

Neli luuletist.

PÄIKESELE.

Uuesti päike on sütitand looduses elu,
 aednikel küllalt ju töödega väljas on tegu.
 Kui kallis minugi päike
 soendaks mind tublisti, soojalt,
 siis salakambrike väike,
 mis mulle kingitud Loojalt,
 omad kõik väravad avaks,
 teda seal tunnusta' tahaks.
 Oma väikese aedniku — mõtte —
 kiiresti tööle siis saadaksin ma,
 ka haamri seoksin tall' vööle,
 et parandes vasardaks ta.
 Kui siis mu päike ikka veel
 soendaks kuumalt mu kambrikest,
 siis ma kõik umbrohud, mis on veel eel,
 riisuksin kiiresti südamest.
 Rõõmuga silmi siis talle
 vaataksin sosistes ma:
 „Päike, mu ainus, mu kallis,
 luba, et armastan sind!“
 Orna, kuid tulise suudluse
 suruks siis päike mu huultele ...

Helga.

KEVADEL.

Sa minu südame narmas,
 tooma kes kevadet, päikest on kärmas
 tervesse minusse! Ah, kuis sa armas!
 Sina, mu kallis,
 tood rõõmu mu mureste päevade sekka,
 tood sinna lusti ja naeru,
 nagu see kombeks sul ikka.
 Kevade kaunis —
 ta muresid mitu toob kaasa,
 lindki ju laulis,
 ei jõe le mind viia kuid saa sa;
 pisut vaid päevast ma sinule kingin,
 väsind kui istumast koolipingin,
 pean kui sumiseb vastsaadud tarkus,
 südamen lõpu- ning eksamikartus.
 Raasuke aega vaid sinuga veedan —
 miks seda aega siis niipalju viidan!
 Ootame veel,
 kevad on eel,
 suvigi teel —
 siis alles tuleb küll tund,
 sinul ei minul siis und!

Helga.

TAL ON MURE.

Ta istub aknal ja tal on mure.
 Murekene üsna ninatark ja pisike
 kükitab kuski südame sisiman sopin,
 sõena tulisena hõõgub ta pimedusen
 ja aina urgitseb, aina tuikab.

Ta istub, märkamatagi päikese vallatud naeru
ja puhkeva looduse hahkrohelist hõngu,
mõtelden üha oma murest tähtsusetust,
ent nii valutavast sellest.

„Kord oli . . . kord . . . oli kord . . .“
suriseb hingen kui muistendi suigutav hõõgtuli,
„ . . . oli majakene männiku sõrval,
igikohiseva laane kõrval.
Läve ligidal kaks suurt ning kõrget kaske,
ja emakesel hallil süda raske . . .“

Kord, kui kevadtuulin helises koduküla kiriku kell,
orvu hing oli pisaraist hell,
siis läks tallama Toonela radu emakene,
teid maailma tallama sadu läks inimene,
ja üksinda jäi kaskepaar ja tühjaks väike kodu...

Istub ta aknal, ja mure tiksutab südamen,
mure üsna andlikuna kahvatuv
tarkade ja tõsiste kaasinimeste
suurte ning tähtsate murede kõrval;
tiksub tasahilju lõhkuda killukesi minevikust lahti
ja suriseb kui muistendi hõõgtuli:
„Oli kord . . . oli majakene . . . männiku sõrval,
igikohiseva laane kõrval . . .
Läve ligidal kaks suurt ning kõrget kaske . . .“

—rt.

IMPROVISATSIOON SUVEST.

Sina:

sinisilma, mustasilma,
väike, kaunis, kergejalgne,
naerusuine suviilma!

Lilli silmis,
õisi sõrmis,
nukrust taas ja naeru huulil,
tumejuukseid mitmeil tuulil.

Valgusena mulle tulid
kirgastama pilvist ilma,
väike, kaunis kuldasilma!
Mälestus on sinust jäänud.

Septentrio.

Juhus.

„Ime, et ne lavva är' ei kõrbe!“ imestab
näost tondiks muutunud korstnapühkija, areldi
majaseina kobades. „Kae, kos om ikki päival
võim!“

„Kevade te'ne ikke kõrvetab, nii et tossab,“
lausub räpsakalt ja targalt pesunaine, asetades
pange kõlksatades kaevukonksule.

„Ja-ah,“ nõustub nõgimees ja kiirustab katu-
sele. Hiilib kass seljanahka liigutades mööda
seinaäärt, nuusutab nõe lõhna ja vaatab uudis-

himutsedes köidikuid ja vihta, mille jätnud üles-
ronija alla. Viivu pärast aga kass silitab tasa-
tasa vastu sooja seina, vahel kergitab ennast
tagumisile jalule, et saaks peaga nyksata seda
sooja seinakest — ikka kõrgemalt: kurr-kurr.
Taoti seljanahk tõmbleb, karv läigahtab vilkalt.
Ja-ah! kulub ära see kontepehmendav soojus
pärast aegu, mil sai hiiri varitsetud niiskes
sahvrinurgas. Eks need jumalavallatud lipa-
nud äraagi karpide ja purkide keskel, kuid vahel

L. RABA.

NATÜÜRMORT.

ilmusid sihukesed jultunud, haistsid lõhnu, pikad paljad sabad vihmussidena vingerdamas. Olid need suutäied! Kiisu roosakas keel nilpsab, silmades vilgahtab punakalt. Ainult need pikad sabanärukesed kippusid kurku jääma...

„Kii-isu, kii-iisu!“

Kiljuv hää! kostab ülalt. Säält kõrgelt aknalt kummardub keegi peaaegu pooleni aknast välja, pea nagu mannekeenil rippumas kangelt naeratavalt alla, suu punamas...

„Kiiisu!“

Ja kiisu pilutab silmi, nilpsab keelega koraks üle selja, ise kangelt kõverdudes. On ju lihav see kassiloomake, nuumatud ja laisavõitu. Nyid kutsub teda veel see prouake säält ylalt! Tülitab.

Aga prouakese enda „kiisuke“, tipsjalgtytarlaps, kes kardab korstnapühkijat ja nuuksub selle krabistamist kuuldes, kasustab juhust. Juba ta ongi siin all. Saab ju ainult kord selle seina ääre, kuhu ainult vargsi saab pugeda. Mamma ei luba. Äkki kostub hele, sillerdajakav lapsenaer, mööda sooja seina levib häälelaine, tekitatud pisikesest suurest puhangulisest naerutahtest.

„Koltnapühkija kõlgel, kätte ei taal!“ hüia-

tab. Kanad seina ääres peatuvad, konksus ja lad siblimisel, ja kukk küsib totralt: „Kook?“

„Kiik!“ hüüatas hääleke. „Kii-iik!“

„Nuu,“ venitab nõgimees kõrgelt ja tasa-kaalutseb uhkelt maja harjal. Äkki aga silmab mahajäänud kandamit, pahandub ja kobistab allapoole tulema.

Laps tahab põgeneda, kuid vaenlane poemehe poja Juku näol on teda seljatagant haaranud. „Nyid ma su, lillepott, seon!“ rõõmutseb poiss ja köidab tydruku korstnapühkijaks. „Lenda nyid!“, ja poiss sibab niisama kiirelt kui ilmunud. Luttu, plaks! ja juba väravgi kinnil! Vilkus veel üks jalg kitsa püksikesega ja vilgatas valge lapsesäär rebenenud lõhekesest.

Naer moondus äkki nutuks. Väikese nõgise moonutise häälepaelte pinges kasvas — kostus üles aknani. Säält ilmus jälle keegi, näost punamas ainult suu — ei naeratanud enam, vaid kadus äkki ja ilmus uuesti selgemalt tillukese moonutise kõrval. „Sa taevas, mis nad julgevad!“ Jookseb ruttu pesunainegi vaatama ja appi hädaldama. Panged kolisevad, itsitavad akandel inimesed, surudes ninasid lamedaks vastu aknaklaase ja paljastades naerdes hambaid.

„Ime, mis nad tast seovad, sunnikud, minu värgiga!“ inestub korstnapyhkija, astudes kiirustades alla. Ta on vihastunud, sest ta ku-

kal roosatab veidi musta läikiva nõgirõiva äärest.

H. P.

Viirastusi lameskelen.

Laman jälle voodin. Voodin? Oh ei, milline peenutsemine! Voodit mul polegi. Millaks petta end ja teisi? Laman oma neljajalgasel koikul seliti, käed ripnemas lõdvalt jaheda põrandani. Tunnen, et iga pisike rakuke, iga erguke tuksleb minus, tõmbleb. Tundub, kui kiiguksin nägematuil laineil, yles alla, yles alla. Ja iga suunamuutmise man tajun midagi uut, midagi, mis on vassund puntrana, valusa mõttekerakesena täitnud kogu mu aju, mu mõtteilma, ent mis alati taas vastseis kangastusis, vastseis värves lennutleb mööda. Ma ei teadnud, mis see oli, ent nyüd, mil aiman, et julge ma enam mõelda sellele. Sulen silmad, ent mu vere jampsimine ei lakka. Vajun, tõusen, taas jälle vajun — taevast halasta! Niisama pikkamisi vajuks ju mu vanaema, vajuks sinna, kust pole naasmist. Igaveseks! Oi! Kui seda igavikku poleks!

Ja lilled, esimesed sinililled, mida korjasin lepiku alt, on nad ikka veel kui pisikesed sinihelgilised tähekesed vanaema mustal puusärgil? Kui näeks, kui vaid kordki veel näeks teda! Ent miks, miks pean just täna, just nyüd mõtlema kõigele sellele? Kysimus järgneb kysimusele, kuni mu aju on vaid üks mõtete labyrint. Tunnen väsimust; otse kui tinaprygi oleks puistat mu liigeste vahele. Ei suuda end enam liigutada, ei suuda, vahin kangestatuna pärani silmi, kuis mu uus punalilleline kleit ujub pärvett, valla pääsnuna vanaema kondiste ja sinisooniste käte vahelt. Näen vaid, kuis viimane punane lilleke vajub vee alla, otsekui oleks keegi nägemata nõid ta kiskunud põhja.

„Sa rääk, kuis ta kyll onte nii kavvede läits! Ma tahtse tast sa'ast aina siipi võtta ja...“

Istusin maha, tõmbasin oma pisikesed jalad kleidi alla ja mu syda oli nii valu täis, et olin kuri Jumalalegi. Olin ma ju nyüd ilma oma uuest kleidist. Vaid üks kord oli ta mul seljas olnud, tookord Priidu Liisi sünnipäeval, siis kui ma ussaial joosten sigade-tiiki kukkusin.

Ma nutsin. Nutsin valutavast sydamest oma lillelise kleidi pärast, millist polnud isegi Mäe Ellil, ent mille nyüd viis veevool. Kyllap Tilsijõe nõidki oli kade, võttis nyüd oma tytrele...

Pisarad langesid mu tolmuseile jalgadele, vedades sinna niiskeid vagusid, imelikke, siiruvuurulisi.

Ärkan. Mu silmad on märjad. Olen tõesti nutnud.

Mõtlesin äsjasele unenäole ja mul meenub pisikesed, mustusest ja päikesest pruuniks parjunud tytarlapse suured sinised silmad, täis hirmu, nii nagu vaid seda paariaastase lapse silmad võivad peegeldada, kui ta näeb oma ainsamat kleiti vajuman aeglaselt vee alla. Ema aga põlvitab palgiparvel, sirutab veel oma kondise-soonise käe, ent vool on halastamatu.

Silmapilk hiljem lipendab heredavärviline riidehilp mu mõla otsan. Sõuan palgiparvele ja ulatan tagasi rõiva ta omanikule.

Tänusõnad, tänusõnad. Midagi sellist oleksin vist isegi öelnud, kui oleksin tagasi saanud oma punalillelise kleidi, mõtlen ja tunnen korraga, et miski on minus rahunenud, on lakanud närvilised tõmbed lihasein, kärsiksuse asemele voolab minusse rahulolu, nagu oleksin teinud mingi hääte.

Pöördun kõhuli koikul, sirutan käed kaugemale yle pää ja vaid hetkeks kuulen majaehitavate venelaste venekeelseid sõimusõnu. See mind aga ei häiri.

A. H.

Tähis on taevas ja kumamas kuu . . .

„Tähis on taevas ja kumamas kuu“ . . .

„... Või on see siiski ainult gaasilatern, mis sealt nurga tagant mulle silmi teeb?“ mõlgutan mõtteid ja rändan õndsas meelel mööda jõe äärt. „Küll ikka on ilus olla ses maailmas vabas looduses“, ohkan, kosutades oma närbutvat hinge ja kurnatud vaimu Univer'i lauvabriku suitsu ja parkimishõnguga ja kuulates jõe lainete meloodilist sulinat seal eespool. Seitatungi otse selle õrnkevadise vulina lähedal ja

kavatsen hakata hüürgama mõnd kohast laulu, kui . . . tont võtaks! seisan juba hea tükk aega roiskveekanali kohal, mis mind pidi mõjustama selleks ilusaks lauluks. Önn vähemalt, et ühtegi inimest läheduses pole, muidu oleks mõni mõelnud, et hm! hm!, et pole kõik korras selle unistava näitsiku „pööningukorral“.

„Aga lõppeks peab ju seda võtma taeva näpunäitena ja saatuse sõrmekoputisena, kuna ma ju olen teel privaat-jutuajamisele. (Teil ei

L. RABA.

MAASTIK.

R

tarvitse mõelda, et niisugusele, kuhu kutsutakse „mit rosa Briefpapier“, mis lõhnab sirelite või vähemalt brillantini järele ja mille koorukesena esineb mustriiga peenem ümbrik, millel margi kaldenurga siinus jutustab, kui armas on see kutsuja!) Ei, mul on hoopis tõsisem ettevõtte ja käik, mille kutse polnud hoopiski roosa, vaid üpris lilla, umbes nagu pikse-eelne taevas.

Algas too kutse sellega, et „T. T. G.“ armulisim peatoimetaja mind oma palge ette kutsus ja teatas, et ajakiri pidavat ilmuma (väga kena komme iseenesest, peab ikka au sees pidama ka vaimseid üritisi!), nii siis, ilmuma pidavat ajakiri, aga „kaastööd ei olevat mitte niipalju“, nagu ütles toimetaja, laiutades käsi ja piirates õige suurt ruumala. Arutlen küll, et ta võiks ikka vähemaga leppida, milleks just tervet sülemit vaja, kuna ju nüüd isegi majandusliku depressiooni aeg jne., ent ütelda ei julge ka ja võtan siis truualamilikult enda peale veidi kaastööd hankida. (Ma just meelega tarvitan sõna „hankima“, sest see tuletab mulle kuidagi meele hanguga kiskumist, ja see verb siin minu meelest praegu näib olevat sobivaim.)

Rändan siis ringi kooliruumes, ikka trepist üles ja alla, alla ja üles ja püüan kui vanapagan hingi, et kas mõni neist kallitest kooliõdedest ei laseks liigutada oma õrna hinge ja ei kirjutaks midagi. Ent nüüd ma paraku usun, et kirjutamises peab peituma midagi üliloomulikku: igaüks, kes seda kuulis, pööras loomusunniliselt pahupidi oma silmakesed ja läkitas pilgud läbi ähmaste sompus pilvede taeva poole, käed vehkisid õhus meeleheitlikku morset: „Ärgu karistatagu mind, olen süütu!“ ja terve keha moonduks elavaks oigamismärgiks.

Et ma juba loomult väga kaastundlik olen, siis ma viimaks enam ei heidutanudki neid vae-seid lapsi ja pöördusin tagasi meldima, et seda kaastööd ikka ei saanud. Sellesama sõnumiga olid juba päralt jõudnud ka mõned teised saadikud, ja seal me siis seisime kui Noa laevast väljaläkitatud tuvikesed, kes teatasid, et kuiva maad veel näha ei ole. Ja kust seda kuiva pinda võtta, kui nüüd alles päris äike lahti läks, milles meile selgeks tehti, et kaastööd üldse ei olevat. Näod venisid meil kangesti pikaks ja ise tõmbusime nagu küüru ja kõssi. Olime õnnelikud, kui pääsime pärast pühalikku töötust, tuua õhtupoolikul ise mingit kaastööd.

Nii oli lugu tolle privaat-jutuajamisega, ja seepärast ma siis olingi „selsinatsel kesksüda-õisel tunnil, kui kõik hingavad kristlikus rahus“, teel mööda jõe äärt ja üle Vabadussilla oma kaastööga, mida ma terve õhtupooliku hankisin, nii et ei julgenud mitte peadki üles tõsta paberilt. Enne muidugi ootas, kuni vaim peale tuli ja kolasin pilkudega mööda toanurki

ja ahjupealseid, sest see öeldakse olevat õige geeniuuse tunnuseks, — ja siis kirjutasin, kirjutasin, kirjutasin. Niipea kui pilgud juhtusid tindipoti kaanest kõrgemale kõndima, hakkasid tantsima kohe silmade ees igasugused tuldipurskavad sakiliste sabadega õelused ja ähvardasid põrgupiinadega ja koledustega seda, kes murrab töötuse.

„Või kar-rr-istus,“ ägas hirmunud sulg, nuttes paberile suure musta tindipisara, millest aga hing kosutust sai: hoolsusel on ikka tagajärgi, olgu siis kas või tindiplärakate näol!

Ja viimaks oligi valmis too, mis pidi hanguga kiskuma, ei, ikka hankima, ja uhkemalt ei võinud isegi Orleani neitsi ületada Himalayat, kui mina Vabadussilla astmeid mööda üles ronisin, kalli memme turukorvi käevangus. Tädi ütles, et noorel tütarlapsel ei olevat „anständi“ minna õhtul tühjade kätega välja ja sellepärast ma siis võtsingi selle korvi. Enne pidin küll veel ka kõik vanad seitungid pakki siduma ja kaasa võtma, aga hakkasin kahtlema, et kas öösi saab ekspressi, kes selle krempli tagasi koju kannab, sest laokile jätta maja varandust ju ei või. Neil kaalutlusil ma leppisingi üksi suuremakaliibrilise turukorviga, mille põhja panin ankrusse oma vaimutöö, ja matkasin siis nõnda Emajõe kallast pidi edasi. Peagi seltsis mulle veel mõningaid saatusekaaslasid: „T.T.G.“ toimetuse täies koosseisus külastas oma šeffi, kuigi kooliajal kogu jõud ja energia kulutatatakse selleks, et mitte sattuda tema silma alla, kuna südametunnistus on ju õige tume.

Nüüd oli aga igaüks oma kohustise täitnud ja võis hingerahus pöörduda koju. Süda oli nõnda kerge ja laulutuurid kippusid peale, ja et mul alati on niisugused romantilised kalduvused, unistasin oma koduteel luulelise Meltsitiigi pullvärgi peal. Jalad lasksin nii kaunilt kõlkuda „veepeegli kohal ja vaatasin sügava unistava pilguga kaugusesse,“ nii nagu öeldakse ilusates romaanides „Irmgard“, „Anton Leichtweiss“ jne., mille 90 annet ma endale juba ammugi ränga raha eest muretsesin ja millest ma juba 50 sõnasõnalt pähe olen õppinud.

Kuid neist lillelisist mõtisklusist tuli kurb ja traagiline ärkamine. Hopp! igatses üks suur konn mu lähedust ja püüdis mind võluda oma ümmarate pungsilmadega. Ma küll armastan konni väga ja vaatan neid meelsasti, kui nad minu maisest olemisest on vähemalt kilomeetri kaugusel, aga nii lähedal nad mõjuvad veidi „närvöörivalt“, sest nad kuidagi mõjustavad mind maratonijooksmisele ja hääleseadmisele. Nüüdki andis end tunda see veider tunne, — ma arvan sellepärast, et „Kalevi“ spordiplats oli läheduses, ja nagu linnutiivul oli mu maine olemine kodustes sfäärides, kus ma rutemini kui muidu pugessin voodi. Ega või uskuda kõiki „nisukesti kretuure“, nagu ütleb üks mu kallid

õbratar. Tema nimetab nõnda küll paberi-tükke ja vanu sulgi, mis ta tindipotist välja ka-lastab, aga konnad ju ka tulevad sügavustest ja nii sobib neilegi see nimi.

Veel enne uinumist mõtlesin sellest, kui raske ometi on see maailma elu ja kui palju siin kurjas kosmoses peavad hankima ja kannatama õrnahingelised tütarlapsed. T—d.

Kooli elu.

Kooli loterii-allegri

õnnestus aineliselt nii hästi, kui see üldse võis õnnestuda praegusel raskel ajal, tänu õpilaste-korjajatele ja kõigile korraldajatele, — nii õpetajaile, lastevanemaile kui õpilasile. Kõige aktiivsemad on olnud korjama Ia ja Ib kl. õpilased; vanemad klassid on kordkorralt vanuse järele olnud passiivsemad, välja arvatud mõned klassid, kus üksikute õpilaste hool on tõstnud klassi kogusummalist korjandusemäära. Ia klass kui kõige energilisem korjaja saab õppereisi väljaspool järjekorda. Korjajaist on esikohal Tõnisson (IVa), Pöder (Ia), Veski (Vb), Noorits (IIc), kes on saanud kätte ka juba oma preemiad.

Mis puutub üksikutesse osakondadesse, siis et jätnud kuski korraldus soovida, kuid tulud küll mõnel pool. Nii on õnneõng ja kunstinäitus andnud võrdlemisi vähe sissetulekuid. Kiideldeda ei tohi sissetulekute suhtes ka päevane tants, käetärk ja teater. Seevastu oli kohvikul ootamata hea lõikus. Looside-osakonnas jäi üks osa loose müümata, kuid siiski vähesel määral. Öhtusest tantsust oli osavõtt väga elav.

Parem oli esimene päev (30. IV), kuna teine päev (1. V) oli keskpäeva ümber õige kahvatu; öhtupoole oli publikut jälle röhkesti. Põhjuseks oli muidugi haruldaselt ilus ilm, linnas toimunud rongkäigud, muusika jne.

Õpilaspere liikmed ei andnud põhjust pa-handuseks. Need õpilased, kes olid rakenda-tud ametisse, täitsid kohusetruult oma üles-andeid, alates noorimaist klassist kuni vani-mateni. Tundus, et kõigil osavõtjail oli meele-olu hea, ja kui arvestada kogusummas tervet ettevõtet, siis jääb sellest täielik rahuldustunne hinge.

Tehti ühisel meelel tükk tööd ära, lõbutseti, loodi sidemeid seltskonnaga ja koguti kaunike summa kooli hädaliste tarviduste jaoks.

Kooli loterii-allegri rahaline aruanne.

T u l u d:

Korjanduslehtedega	Kr. 444,95
Looside müügist	641,74
Pääsmetest	93,13
Mitmesugustest lõbustustest	233,14
Einelaust	77,45
Muud tulud	69,80

Kokku Kr. 156,21

K u l u d:

Võidud ja nende korraldamine	Kr. 168,25
Ruumide korraldamine	42,44
Reklaam ja trükitööd	57,15
Muusika	59,40
Mitmesug. lõbust. korraldamine	69,31
Einelaua kulud	45,77
Muud kulud	125,84

Kokku Kr.	568,16
Ülejääk	992,05

Kokku Kr. 1560,21

Kirjandusring.

Vaidluskoosolek 11. V 33 kell 17.

Koosolekul refereeris õpil. Albert (IIIb) teemil: „Kas enesetapmine on argus või julgus?“ Oponendiks oli sellesama klassi õpilane A. Repson.

Vaidlus muutus hooti õige ägedaks. Et enamuse arvamust teada saada, pandi antud kysimus hääletamisele. Nii selgus, et enesetapmine on siiski argus, kuid oli ka neid, kes leidsid, et selleks siiski on tarvis ka julgust.

Õpetajaist viibisid kohal dir. J. Roos, hr. J. Konks, pr. E. Tooms ja prl. Th. Thomson. Õpilasi oli 50 ymber. Koosolek lõppes kell 18.15.

Kodutyarde, noorkotkaste, gaidide ja skautide rongkäik pyhapäeval 14. mail 1933.

Juba teist päeva liikusid tänavail naerusuised, peomeeleolulised mudilased, rõivastunud vastavaisse vormirõivaisse; liikusid tähtsate nägudega orkestri paukudes pikis rongkäiges, kirendasid värvid ja lehvisid lipud.

Pyhapäevaks jõudis pidustuste meeleolu haripunkti. Läbi linna marssides jõuti Kalevi spordiplatsile, kus iga ryhm ja üksus kaitses oma värve. Säälnad siis esinesid vaimustunud rahva pilkude ees takistusjooksus, munaga jooksus; säälnad ehitasid virgad noorkotkad telke, demonstreerisid liikuvat nõõri, tütarlapsed võistlesid „kapteni-pallis“ (T. T. G. ryhm tuli võitjaks) jne.

Kõige huvitavam oli aga laagrielu kujutamine. Millise meeleoluga, hoolsuse ja vaimustusega löödi telk valmis, valmistati toit, tervitati lippu ja lahkuti!

Ylevamas meeleolus lõppesid pidustused koolinõunik J. Lang'u kõnega ja yhislauluga:

„Eestima, mu isamaa...“

Karskuspäeva peeti 13. mail

5. ja 6. tunni ajal. Vastava kõnega esines prl. Th. Thomson. Aktust kaunistasid kodutytarde laulukoori ettekanded ja deklamatsioon A. Repson'ilt.

Eksamid ja katsed.

10. mail oli abiturientide eesti keele lõpp-töö saalis. Teemideks olid: 1) „Maasse kiindumise probleem eesti kirjanduses“ ja 2) „Töö elu mõtestajana ja sisustajana“. Töö vältas ühes ettevalmistustega neli tundi.

18. mail oli humanitaarharu õpilastel hasomini korraldusel inglise keele eksam. Teemideks: 1) „Why go to School?“, 2) „Pleasures of a Summer Day“ (composition) ja 3) „The Man who wanted to jump to the Moon“ (reportation).

Selsamal päeval ja selsamal ajal oli majandusharu õpilastel töö saksa keeles teemidel: 1) „Meine Zukunftspläne“, 2) „Wozu unternimmt man Reise?“ ja 3) ymberjutustus „Arion“.

26. mail oli suuline eksam: humanitaarharudes ajaloo ja majandusharus kasvatusteaduses ja filosoofias.

Riigivanema juures

käisid esitluskülaskäigul 22. V koolidirektor J. Roos'i saatel Õpilaspere vanem Gerda Virks (Vc) ja Anni Mark (Va).

Kooli lõpuaktus

peetakse reedel 2. juunil kell 11 traditsioonilise korra järele. Aktusel saavad kätte abiturientid oma atestaadid ja cum lauded kingitud direktorilt raamatute näol. Seejärele siirduvad õpilased klassidesse, kus antakse neile klassijuhatajailt aasta-tunnistised. Öhtul järgneb abiturientide omavaheline koosviibimine ühes õpetajatega.

Pärast suvepühi kohe on

vastuvõtmise-eksamid,

alates 7. juunist, misjärele lõpeb koolitöö.

Sügisised eksamid

on 24. aug. ja koolitöö algab kõigis klassides 29. aug.

Ekskursioonide asi

oli lehe toimetamise lõppedes tume ja selgusetu. Ilmastik on niivõrd sant, et ei kisu kuidagi välja loodusesse. Ka on suureks takistuseks nõue, et 70% klassist peab ekskursioonist osa võtma. Mitmed klassid ehivad siiski sõitma. Kas nende sõidust saab asja, pole seni teada. Nii kavatakse sõita Pühajärvele Ia, Ib, Iia, Iib, kuna Iic plaanitseb kõvasti Viljandi-sõiduga. Kolmandate klasside sõit Munamäele ja Petseri kanti, samuti IV klasside sõit Põhja-rannikule seisab suure suure küsimärgi all. Viiendad klassid sõidavad aga kindlasti Tallinnasse, Saaremaale ja Pärnu pärast koolitöö lõppu.

Reaalteaduste loodusloo sektsioon kuulutab välja suvetööd,

millised tahab panna vaatlemiseks sügisel näitusel. Auhindadeks on määratud 5, 3 ja 2 krooni. Tööde teemid selguvad enne koolitöö lõppu. Üksikasjades informeerib Hilja Piiper IIIa klassist.

Tartu koolide spordi-pidustused

peeti pühapäeval 21. mail Tamme välja staadionil. Ettekannetest võttis osa ka T. T. G. õpilaskond suurel määral. Koolid kogunesid kella 11-ks politseiplatsile, kust mindi pikas kirevas rongkäigus muusika saatel läbi Gildi, Rütli, Küüni, Promenadi ja Riia tänava peoplatsile. Kogumise ja rongkäigu ajal sadas rängalt hoovihma, mis lõi rongkäigust osavõtjate meeleolu õige alla ja tegi nad läbi-läbi märjaks. Et vältida külmetust ja hoiduda haigestumistest, tegi T. T. G. direktor rongkäigu lõppstaadiumis oma õpilastele korralduse koju-tulekuks. Peoplatsile läksid seejärele vaid need, kes võisid soojalt rõivastuda, kuna võimlejad, kes olid rõivastunud palitutesse, võtsid täies koosseisus ettekannetest osa. Õnneks hoidis Taevataat ettekannete ajal ilma ülalt-poolt enam-vähem kuiva, nii et pidustused saadi viia lõpule ja seega pikk ettevalmistamisevaev sai ikka rahuldatud.

Peokõnedega esinesid koolivalitsuse juhataja J. T r e u m a n n ja koolinõunik J. L a n g. Mõlemate kõnede järele lauldi ühiselt isamaalaule.

Kõigile T. T. G. raamatukogude tarvitajaile!

On viimne aeg

tuua tagasi raamatukogudesse kõik tarvitamiseks võetud raamatud, et ei sünniks soovimata üllatusi karistuse ja raamatu hinna väljamaksmise näol.

T. T. G. raamatukogude üldjuhataja.